

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U NOVOM ZAGREBU
Novi Zagreb - Istok, Turinina 3

Poslovni broj: P-1987/2023-32

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Novom Zagrebu, po sutkinji toga suda Mariji Orošić Kranjčec kao sutkinji pojedinki, u pravnoj stvari tužitelja Antona Avgustinia iz Zagreba, Petrinjska 49, OIB: 90174474873, kojeg zastupaju punomoćnici Vladimir Penezić, Vlatko Bukovac i Vlatka Penezić, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Penezić i partneri d.o.o. u Zagrebu protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, kojeg zastupaju punomoćnici Marija Radelja, Marija Vujasin, Ivan Tomljanović i Mario Puškar, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Kožul i Petrinović d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon zaključene glavne i javne rasprave 16. travnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja, odvjetnika Vlatka Bukovca i punomoćnika tuženika, odvjetnika Maria Puškara, 29. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je dio odredbe sadržan u čl. 4. st. 3. Ugovora o kreditu broj: 046-25/2008 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 04. ožujka 2008., solemniziran istog dana kod javnog bilježnika Ilinke Lisonek iz Zagreba, broj OU-4185/2008, sklopljenog između tužitelja i pravnog prednika tuženika HYPO ALPEADRIA-BANK d.d. koji glasi: „u kunsjoj protuvrijednosti 1.645,19 CHF (tisućušestočetrdesetpet švicarskih franaka i 19/100) obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan dospijeca, odnosno na dan plaćanja ukoliko se plaćanje vrši prije roka dospijeca“ ništetan i ne proizvodi nikakav pravni učinak za ugovorne strane.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. isplatiti tužitelju Antonu Avgustiniu iznos od 24.375,15 EUR (dvadesetčetirtisućetristosedamdesetpet eura i petnaest eurocenti) sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 1. listopada 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje

banke za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 (petnaest) dana.

III. Odbija se tužbeni zahtjev za isplatom iznosa od 765,89 EUR sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

IV. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. isplatiti tužitelju Antonu Avgustiniu iznos od 7.750,22 EUR (sedamtisućasedamstopepedeset eura i dvadesetdva eurocenta) sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 1. listopada 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 (petnaest) dana.

V. Utvrđuje se da je odredba sadržana u čl. 5. st. 2. Ugovora o kreditu broj: 046-25/2008 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 04. ožujka 2008., solemniziran istog dana kod javnog bilježnika Ilinke Lisonek iz Zagreba, broj OU-4185/2008, sklopljenog između tužitelja i pravnog prednika tuženika HYPO ALPEADRIA-BANK d.d. koja glasi: „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2,00% (dva posto) iznosa kredita“ ništetna i ne proizvodi nikakav pravni učinak za ugovorne strane.

VI. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. isplatiti tužitelju Antonu Avgustiniu iznos od 2.529,11 EUR (dvijetisućepetstodvadesetdevet eura i jedanaest eurocenti) sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 26. travnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, a uvećanoj za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka

za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 (petnaest) dana.

VII. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. naknaditi tužitelju Antonu Avgustiniu parnični trošak u iznosu od 10.600,00 EUR (desettisućasesto eura) sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 29. svibnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

VIII. Odbija se zahtjev tuženika Addiko bank d.d. za naknadom parničnog troška, u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužitelj Anton Avgustini podnio je 13. lipnja 2023. tužbu protiv tuženika Addiko Bank d.d. u kojoj je naveo da je kao korisnik kredita 4. ožujka 2008. sklopio sa pravnim prednikom tuženika HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d. Ugovor o kreditu kojim mu je odobren stambeni kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 212.200,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF tog društva važećem na dan korištenja kredita, uz rok otplate od 20 godina (dvadeset) godina te kamatnu stopu od 7% godišnje. Dalje je naveo da je čl. 4. st. 3. tog ugovora ugovoreno da se kredit otplaćuje u 240 mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti 1.645,19 CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF tog društva na dan dospijeca, odnosno na dan plaćanja ukoliko se plaćanje vrši prije roka dospijeca, dospijec tih anuiteta i otplatni plan, da se tijekom otplatnog razdoblja tečaj valute CHF mijenjao te da su stoga mjesečne otplate iznosile znatno više od prethodno navedenog iznosa. Još je naveo da ga je pravni prednik tuženika propustio informirati kao potrošača o takvom riziku ove valute što je bilo suprotno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokovalo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa da stoga smatra da je odredba čl. 4. st. 3. ovog ugovora nepoštena i ništetna. Naveo je i da su sudovi u Republici Hrvatskoj utvrdili da je pravni prednik tuženika takvim ugovaranjem povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita i postupio nezakonito, a da smatra da to utvrđenje veže i ovaj sud, no i da neovisno o tom utvrđenju smatra da je opisano postupanje uzrokovalo ništetnost ove ugovorene odredbe pa da mu je tuženik dužan vratiti sve što je od njega primio po osnovi iste. Naveo je i da njegov izračun visine ovog povrata razlike između ugovorenih i isplaćenih anuiteta nastale uslijed primjene tečaja ugovorene valute iznosi 25.141,04 EUR pa da od tuženika traži povrat tog iznosa kao i zakonske zatezne kamate tekuće od dana uplate svakog pojedinog anuiteta do isplate. Još je naveo da je 30. svibnja 2016. sklopio Aneks ovog ugovora kojim je izvršena konverzija kredita u valutu EUR, no da smatra da mu tuženik tom konverzijom prethodno navedenu preplatu nije

naknadio kao i da mu je pogrešno izračunao glavnicu duga i da razlika te glavnice iznosi 7.750,22 EUR. Tužitelj je u tužbi još naveo da je sa pravnim prednikom tuženika čl. 5. st. 2. predmetnog ugovora ugovorio da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2,00% (dva posto) iznosa kredita i da mu je tako naplaćena tzv. ulazna naknada u iznosu od 2.529,11 EUR, no da mu nije bilo jasno od čega se ta naknada sastoji i da o toj odredbi ugovora nije mogao pregovarati pa da smatra da je i ona nepoštena i ništetna jer je uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na njegovu štetu pa da od tuženika traži da mu tu naknadu vrati. Slijedom svega navedenog tužitelj je predložio da sud presudom utvrdi da su odredbe čl. 4. st. 3. i čl. 5. st. 2. predmetnog ugovora ništetne te da tuženiku naloži da mu isplati iznose od 25.141,04 EUR, 7.750,22 EUR i 2.529,11 EUR sa pripadajućim zakonskim zateznom kamatama, a i da tuženiku naloži da mu naknadi trošak ovog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

2. Tuženik ADDIKO BANK d.d. je podnio odgovor na tužbu u kojem je naveo da osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, da osporava tužitelju svojstvo potrošača u predmetnom ugovaranju, da smatra da tužitelj za utuženo utvrđenje nema pravni interes obzirom na ugovoreni Aneks predmetnog ugovora te da je tim Aneksom u potpunosti obeštećen. Još je naveo kako smatra da su u tužbi navedene ugovorne odredbe zakonite, da nisu uzrokovale neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu tužitelja te da su stranke ovog ugovora o njegovim odredbama pregovarale i postigle suglasnost volja o njihovom sadržaju. Naveo je i kako smatra da nije bilo razumno od njegovog prednika očekivati da predvidi kretanje tečaja valute CHF, a niti da snosi taj valutni rizik, a da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli jasna, razumljiva i lako uočljiva. Još je naveo kako smatra da se utvrđenja sudova iz kolektivnog spora na ovaj spor ne mogu primijeniti. Također je naveo kako smatra i da je ugovorena odredba o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita jasna i razumljiva, da smatra da nije trebala biti detaljnija te da je zakonita odnosno da nije ništetna, a i da je tužitelj na sve ugovorene odredbe imao stvarnu mogućnost utjecati odnosno o njima pregovarati. Tuženik je još naveo kako smatra da je utuženo potraživanje zastarjelo te da tužitelju na pripada ni pravo na isplatu utuženog tijekom zakonskih zateznih kamata. Slijedom svega navedenog predložio je da sud tužbu odbaci zbog nedostatka pravnog interesa, a podredno da ju odbije te da tužitelju naloži da mu naknadi trošak ovog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

3. Tužitelj je tijekom glavne rasprave, podneskom od 28. kolovoza 2025. naveo da tužbeni zahtjev usklađuje sa nalazom i mišljenjem sudskog vještaka pa da predlaže da sud presudom utvrdi ništetnost prethodno navedenih ugovornih odredaba te da naloži tuženiku da mu isplati iznose od 25.141,04 EUR, 7.750,22 EUR i 2.529,11 EUR sa pripadajućim zakonskim zateznom kamatama, a i da tuženiku naloži da mu naknadi trošak ovog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

4. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u presliku ugovora (list 10 do 18 spisa), preslike izvadaka (list 19, 20, 26 spisa), preslike punomoći (list 22 do 25 spisa), preslike otplatnog plana (list 28 do 30, 86 do 88 spisa), presliku popisa uplata (list 31 do 35 spisa), presliku Aneksa ugovora (list 36 do 42 spisa), presliku izračuna

(list 67 do 69 spisa), presliku specifikacije (list 70 do 79 spisa), presliku tablice (list 80 do 82 spisa), presliku obavijesti (list 84 spisa), presliku metodologije (list 90 spisa), preslike objava (list 92 do 123 spisa), presliku izjave (list 124 do 128 spisa) i presliku sudske prakse (list 137 do 195, 434 do 443 spisa), saslušao je tužitelja (list 213 i 214 spisa) i svjedokinja Ivanu Žitnik (list 211 i 212 spisa) te je proveo vještačenje po stalnom sudskom vještaku Darku Prpiću (list 228 do 413, 445 i 447 spisa).

5. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; u daljnjem tekstu: ZPP) ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Slijedom navoda stranaka tijekom postupka sud nalazi da je među istima prvenstveno sporno jesu li odredbe predmetnog ugovora o kreditu, a kojima je određeno da je tužitelj obavezan kredit otplatiti u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju pravnog prednika tuženika za valutu CHF (čl. 4. st. 3.) te čiji je sadržaj među strankama nesporan, uslijed sudskim presudama utvrđene povrede tuženika propisa zaštite potrošača u smislu odredbe čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 125/07, 79/09, 89/09; u daljnjem tekstu: ZZP), ništetne u smislu odredbe čl. 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; u daljnjem tekstu: ZOO).

7. Pravomoćnom presudom poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. Trgovački je sud u Zagrebu utvrdio nepoštenim i ništetnim odredbe ugovora o kreditu koje se odnose na valutnu klauzulu uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo. Ova presuda potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda poslovni broj PŽ-6632/17 od 14.06.2018. te presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2221/18 od 03.09.2019., pa je tako Vrhovni sud Republike Hrvatske ovom presudom u cijelosti potvrdio ranija utvrđenja iz spora kolektivne pravne zaštite o tome kako su banke ugovorile nepoštenu i ništetnu odredbu o valuti švicarski franak, čime je spor kolektivne pravne zaštite pravomoćno okončan i to na način da su konačno dva bitna sastojka ugovora o kreditu i to odredba o jednostrano promjenjivoj kamati (odredba o cijeni kredita) kao i odredba o valuti švicarski franak (odredba o predmetu) utvrđene nepoštenim i ništetnim.

8. Ovdje predmetni ugovor zaključen je upravo u razdoblju na koje se odnosi navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, a koja je donesena povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava te kojom je utvrđeno da su ništetne i nepoštene odredbe ugovora kojima je valuta glavnice vezana za protuvrijednost švicarskog franka, a takva presuda veže sve sudove u Republici Hrvatskoj dok tuženik u ovom sporu ničim nije dokazao da sadržaj predmetnog ugovora ne odgovara sadržaju ugovora o kreditu koji su bili predmet prethodno navedenih presuda niti da je tužitelj stan koji je predmet ovog ugovora kupio u sklopu kakve trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti te stoga ne kao potrošač u smislu odredaba Zakona o zaštiti potrošača dok je saslušan kao stranka tužitelj Anton Avgustini prema ocjeni suda jasno, životno i uvjerljivo iskazao da je ovim kreditom kupio stan za svoje stanovanje pa tako upravo kao potrošač u smislu odredaba navedenog zakona.

9. Uvažavajući i daljnji iskaz tužitelja da su mu u banci ovaj kredit ponudili kao za njega najbolji te da mu njegove pojedine odredbe pa tako niti ugovorenu valutu nisu objašnjavali koji je sud također ocijenio kao jasan i životan te stoga vjerodostojan i na temelju istoga, a uvažavajući i da prema stavu ovog suda iz iskaza svjedokinje Ivane Žitnik, saslušane na prijedlog tuženika ne proizlazi suprotno jer je ista sasvim jasno i uvjerljivo iskazala da se kao zaposlenica pravnica pravnog prednika tuženika u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora predmetnog ugovora ne može sjetiti, a i da je na razna pitanja klijenata o odredbama ovakvih ugovora odgovarala financijskom savjetniku, nikada izravno klijentu te da ne zna na koji je način klijent o tom njenom odgovoru bio obaviješten pa da tako tuženik u ovom postupku ničim nije dokazao suprotno, sud je nedvojbeno utvrdio da tužitelj u trenutku sklapanja predmetnog ugovora od strane tuženika nije bio obaviješten o svim mogućim posljedicama i rizicima ugovaranja kredita koji je vezan uz valutu CHF pa stoga i da je ovaj ugovor u cijelosti u dosegu pravomoćne presude koja je donesena u parničnom postupku apstraktne zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača i da je sukladno odredbi čl. 502.c ZPP-a ovaj sud vezan utvrđenjima iz te presude odnosno utvrđenjem da su ugovorne odredbe o potrošačkom kreditu sa valutnom klauzulom u CHF ništetne.

10. Slijedom navedenog sud je nedvojbeno utvrdio da su u smislu odredbi čl. 270. st. 1., čl. 272. st. 1. i konačno čl. 322. st. 1. ZOO-a odredbe ovdje predmetnog ugovora o kreditu koje se odnose na valutnu klauzulu uz koju je vezana glavnica švicarski franak (čl. 4. st. 3.) ništetne pa je odlučeno kao u toč. I. izreke ove presude

11. Među strankama je sporno i je li odredba čl. 5. st. 2. ugovora o kreditu koji su sklopili tužitelj i ovdje nespornan pravni prednik tuženika, a kojom je ugovorena obveza tužitelja isplatiti pravnom predniku tuženika naknadu za obradu kreditnog zahtjeva (jednokratni trošak obrade) ništetna u smislu odredbe čl. 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08 i 125/11; u daljnjem tekstu: ZOO), a slijedom toga i je li tuženik u obvezi vratiti tužitelju ono što je temeljem ove ugovorne odredbe njegov pravni prednik primio.

12. Ovaj sud je stava da je među strankama nesporna predmetna ugovorna odredba čl. 5. st. 2. ugovora o plaćanju naknade za obradu kreditnog zahtjeva jasna i lako uočljiva, no ne i razumljiva. Naime, istom je nedvojbeno određeno da je obveza korisnika kredita ovu naknadu platiti kao i da njenu visinu utvrđuje pravni prednik tuženika, no ne i što se (koji trošak) tom naknadom naknađuje, a obzirom je riječ o bitnom sastojku predmetnog ugovora - cijeni, koji ovako nije precizno određen, ova odredba uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužitelja jer dovodi do situacije da tužitelj opravdanost plaćanja ove naknade ne može provjeriti jer za to nema nikakvih kriterija. Pravni prednik tuženika je ovakvom odredbom potpuno izbjegao utjecaj druge ugovorne strane na cijenu što je prema stavu ovog suda suprotno odredbi čl. 247. ZOO-a koja propisuje da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora, a uvažavajući odredbu 269. st. 2. ZOO-a kojom je propisano da ovaj bitan sastojak ugovora istim mora biti određen ili barem odrediv, u situaciji kada sastav ove naknade nije detaljno i potpuno određen, sud nalazi i da je ovakva odredba nedvojbeno protivna načelu savjesnosti i poštenja propisanom čl. 4. ZOO-a.

13. Valja pri tome reći da nepostojanje propisa koji bi nalagao pravnom predniku tuženika da u ugovoru o kreditu precizno utvrdi sastav ove naknade pravnom predniku tuženika ne daje ovlaštenje ovu naknadu naplatiti paušalno već dokazuje da je pravni prednik tuženika upravo u svom interesu i iskoristivši činjenicu da nije bilo propisa koji mu je to nalagao, kao banka tužitelju kao potrošaču nametnuo ugovornu odredbu koja ga je stavila u neravnopravan položaj i koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, a što je ponovno u suprotnosti s načelom savjesnosti i poštenja.

14. Valja reći i da je ugovor o kreditu dvostrani pravni posao za kojeg vrijede i ostala temeljna načela obveznog prava kao što su načelo ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelo dužnosti njihove suradnje, načelo jednakih vrijednosti činidbe i načelo zabrane zlouporabe prava, a da je predmetna sporna odredba suprotna i navedenim načelima obveznog prava jer je njome tužitelj kao korisnik kredita doveden u neravnopravan položaj u odnosu na banku kao trgovca obzirom je na temelju iste jedino mogao znati da je ovu naknadu obvezan platiti, no ne i razumjeti na što se ova naknada odnosi odnosno što se njome naknađuje, a tuženik tijekom ovog postupka sudu nije niti jasno naveo niti ičim dokazao da je tužitelju njegov pravni prednik upravo ovo i objasnio dok iz iskaza tužitelja Antuna Avgustinija saslušanog kao stranke da su prilikom dizanja ovog kredita nisu objasnili da mora platiti kakve troškove njegove obrade, a koji je sud ocijenio jasnim, logičnim, životnim i uvjerljivim, jasno proizlazi da ga pravni prednik tuženika nije informirao o troškovima na koje se odnosi predmetna naknada kao i da o toj naknadi nije mogao pregovarati pri čemu valja reći i da tuženik ponovno ničim nije dokazao suprotno obzirom je saslušana kao svjedokinja na prijedlog tuženika Ivana Žitnik i u odnosu na ovu ugovornu odredbu iskazala kao što je prethodno već navedeno.

15. Konačno valja uzeti u obzir i Direktivu 93/13/EEZ prema kojoj se sukladno čl. 3. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora s time da ugovorne odredbe koje se potrošaču nude u pisanom obliku moraju biti jasne i razumljive, a ovaj je članak i formalno implementiran u nacionalno zakonodavstvo na temelju odredbe čl. 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača (NN 78/12).

16. Slijedom svega navedenog, a uvažavajući i prethodno utvrđenje da je tužitelj prilikom predmetnog ugovaranja postupao kao potrošač u smislu odredaba Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003), sud je nedvojbeno utvrdio da su u smislu odredbi čl. 270. st. 1., čl. 272. st. 1. i konačno čl. 322. st. 1. ZOO-a kao i odredaba čl. 81., 84. i 87. Zakona o zaštiti potrošača odredbe čl. 5. st. 2. predmetnog ugovora o kreditu ništetne pa je odlučio kao u toč. V. izreke ove presude.

17. Slijedom utvrđenog, a primjenom odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a sud je osnovanim ocijenio zahtjev tužitelja da mu tuženik vrati iznos koji mu je na ime plaćanja u istom ugovorene naknade za obradu kredita naplatio i to u iznosu od sada važećih 2.529,11 EUR koji, pak, jasno proizlazi iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka Darka Prpića od 15. srpnja 2025. koji je sud ocijenio jasno, detaljno i logično obrazloženim te

stoga vjerodostojnim uvažavajući i da stranke pravilnosti ovog izračuna nisu prigovorile. Primjenom odredaba čl. 1115. te čl. 29. st. 1. ZOO-a osnovanim je ocijenjen i zahtjev tužitelja da mu tuženik isplati zakonske zatezne kamate na prethodno naveden iznos naknade i to tekuće od dana isplate ove naknade 25. travnja 2008. koji među strankama nije sporan, a obzirom na prethodno nedvojbeno utvrđenje o nesavjesnom postupanju tuženika prilikom predmetnog ugovaranja, a time i nesavjesnom stjecanju ove naknade. Stoga je odlučeno kao u toč. VI. izreke ove presude.

18. Slijedom utvrđenog, a primjenom odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a sud je osnovanim ocijenio i zahtjev tužitelja da mu tuženik vrati iznos koji mu je na ime povećanja anuiteta otplate predmetnog kredita, a temeljenog na pravu tuženika ugovorenog ništetnim odredbama predmetnog ugovora isplatio pri čemu, međutim, valja reći sljedeće.

19. Među strankama nema spora o činjenici da su 30. svibnja 2016. sklopili Aneks predmetnog Ugovora o kreditu kojim su izvršili konverziju tog kredita na način da je valutna klauzula kredita izmijenjena iz valute CHF u valutu EUR pri čemu se na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15; u daljnjem tekstu: ZID ZPK/15) smatra da je konverzija izvršena sa danom 30. rujna 2015., no sporno je je li ta konverzija utjecala na postojanje prethodno utvrđene obveze tuženika vratiti tužitelju preplaćeni novčani iznos odnosno je li tužitelj tom konverzijom taj iznos već primio. Pri tome među strankama nema spora ni o činjenici da su stranke ovom konverzijom utvrdile da na dan te konverzije (30. rujna 2015.) postoji novčani iznos koji je tužitelj tuženiku preplatio na ime ovdje predmetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, a iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka Darka Prpića od 15. srpnja 2025. jasno proizlazi te stranke tome nisu prigovorile, da tu preplatu predstavlja novčani iznos od 9.668,87 EUR (72.850,09 HRK).

20. ZID ZPK/15, temeljem kojeg je sklopljen predmetni Aneks, predstavlja lex specialis u odnosu na opća pravila ZOO-a pri čemu je konverzija bila obavezna za banke dok su potrošači imali mogućnost odlučiti hoće li prihvatiti konverziju ili ne. Radi se o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca sa ciljem otklanjanja dužničke krize i zaštite potrošača od rastućeg tečaja CHF. Ustavnost ZID ZPK/15 potvrđena je od strane Ustavnog suda RH u odluci br. U-I-3685/2015 od 04.04.2017. Stoga bez obzira što je osnovni ugovor o kreditu djelomično, u pogledu valutne klauzule, ništetan, sama konverzija je valjana te proizvodi pravne učinke (Gos-1/2019-36 od 04.03.2020.). Budući da su ugovorne odredbe o konverziji odraz zakonskih pravila prisilne prirode i to odredbi ZID ZPK/15, sve odredbe Aneksa su isključene od ocjene njihove nepoštenosti prema potrošaču, a u skladu sa čl. 49. st. 5. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15; u daljnjem tekstu: ZZP/14) i čl. 1. st. 2. EU Direktive o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima od 5. travnja 1993.. Slijedom navedenoga ovdje predmetni Aneks od 22. prosinca 2015. kojim su tužitelj i tuženik izvršili konverziju je valjan te proizvodi pravne učinke, a njegove odredbe se ne mogu proglasiti nepoštenima prema potrošaču pa se po toj osnovi isti ne može smatrati ništetnim, a kako tužitelj u ovoj parnici niti ne osporava pravilnost ove konverzije, sud je utvrdio da je ista provedena pravilno i u skladu sa prisilnim odredbama ZID ZPK/15.

21. Potrošači i nakon sklopljenog dodatka o konverziji po odredbama ZID ZPK/15 imaju pravni interes i mogu zahtijevati utvrđenje ništetnosti osnovnog ugovora o kreditu (Rev-2868/2018-2 od 12.02.2019.). Po čl. 323. ZOO u slučaju ništetnosti svaka ugovorna strana dužna je drugoj strani vratiti sve što je primila na temelju ništetnog ugovora (st. 1.), a ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svojem suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima slučaja nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti (st. 2.). ZID ZPK/15 i njegova pravila o konverziji imali su za cilj kredite vezane uz valutu CHF pretvoriti u kredite vezane uz valutu EUR i to radi otklanjanja dužničke krize i radi zaštite potrošača od rastućeg tečaja CHF. ZID ZPK/15 predstavlja *lex specialis*, međutim ovo samo u pogledu pretpostavki za izmjenu valutne klauzule kredita, pravila konverzije i njenih učinaka na preostalu kreditnu obvezu potrošača. S druge strane, iz niti jedne odredbe ZID ZPK/15 ne proizlazi da taj zakon drugačije uređuje ili mijenja prava koja bi potrošačima uslijed ništetnosti osnovnog ugovora o kreditu pripadala po općem propisu (ZOO). Uostalom ni iz obrazloženja Prijedloga ZID ZPK/15 (dostupno putem <https://edoc.sabor.hr>) ne proizlazi da je njegov cilj bio regulirati prava koja potrošačima pripadaju po osnovi djelomične ništetnosti osnovnih ugovora o kreditu. Naime, iz ničeg u tom obrazloženju Prijedloga zakona ne proizlazi da je njegova namjera bila uklanjanje posljedica ništetnih odredbi ugovora o kreditu i obeštećenje potrošača. Navedeno se posebice odnosi na prava potrošača po osnovi ništetne valutne klauzule iz osnovnih ugovora o kreditu jer je ništetnost valutne klauzule pravomoćno utvrđena tek 14. lipnja 2018. (u okviru postupka apstraktne zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača), dakle 2-3 godine nakon donošenja ZID ZPK/15 i provedenih konverzija, pa se po prirodi stvari nikako ne može smatrati da se donošenjem ZID ZPK/15 i izvršenim konverzijama ustvari uređivalo pitanja prava koja potrošačima pripadaju zbog ništetnost valutne klauzule, koja u tom trenutku još uvijek nije bila utvrđena.

22. Po čl. 19.e st. 6. ZID ZPK/15 ako potrošač ne prihvati konverziju otplate kredita se nastavlja prema važećim ugovornim uvjetima i sukladno odredbama tog zakona. Nezamislivo je da bi zakonodavac putem ZID ZPK/15 imao namjeru urediti otklanjanje posljedica ništetnih odredbi ugovora o kreditu i obeštećenje potrošača, a da bi za potrošače koji nisu pristali na konverziju *de facto* propisao nastavak primjene ništetnih ugovornih odredbi, k tome bez predviđanja da je banka dužna išta vratiti potrošaču po osnovi onoga što je do tada stekla na temelju ništetnih ugovornih odredbi. Kod zaštite od nepoštenih ugovornih odredbi temeljno pravo potrošača je ono na potpunu restituciju, zbog čega sva odstupanja od tog glavnog pravila moraju biti propisana jasno i nedvosmisleno, a konkretni ZID ZPK/15 u niti jednom dijelu ne spominje obeštećenje potrošača ni uklanjanje posljedica ništetnosti. Prema tome odredbama ZID ZPK/15 uopće nisu regulirana pitanja uklanjanja posljedica ništetnih odredbi ugovora o kreditu i obeštećenja potrošača, niti je to bio cilj i smisao tog zakona.

23. Ne može se smatrati ni da se potrošač sklapanjem konverzije dobrovoljno (prešutno) odrekao prava na punu restituciju. Naime takav učinak konverzije nije izričito propisan odredbama ZID ZPK/15, dok istovremeno čl. 41. ZPP/14 isključuje mogućnost potrošačevog odricanja od prava koja mu pripadaju na temelju zakona kojima se štite prava potrošača. No sve i kada bi se uzelo da se potrošač prilikom

konverzije mogao odreći svojeg prava na punu restituciju, to odricanje bi moralo biti rezultat slobodnog i informiranog pristanka (odluka Suda EU C-452/18, Ibercaja Banco), a kako banka u sklopu izračuna konverzije nije prikazivala iznos koji bi potrošaču pripadao u slučaju potpune restitucije (nego samo iznos koji je potreban za izjednačavanje sa odgovarajućim EUR kreditom), onda se nikako ne bi moglo raditi o informiranom pristanku potrošača pa ga eventualno odricanje od potrošačkih prava niti ne bi obvezivalo. Budući da to pitanje uopće nije bilo obuhvaćeno konverzijom, potrošači koji su prihvatili konverziju moraju u pogledu svojeg prava na potpunu restituciju biti u cijelosti u jednakom položaju kao i oni potrošači koji nisu prihvatili konverziju. Zakonska intervencija u ugovorni odnos potrošača i trgovca sama po sebi ne ograničava pravo potrošača na potpunu restituciju (odluka Suda EU C-118/2017, Dunai), pa u tom pogledu potrošači ne mogu biti u različitom položaju prema tome jesu li ili nisu prihvatili zakonsku intervenciju (konverziju).

24. Konačno, konverzijom je samo došlo do naknadne (retroaktivne) izmjene valiometa po kojem se obračunava kunska protuvrijednost mjesečnog anuiteta, dakle radi se o izmjeni načina ispunjenja obveze, dok su pravna osnova (ugovor o kreditu) i glavna činidba (novčana činidba u kunama) ostali neizmijenjeni, pa stoga predmetna konverzija sukladno čl. 145. st. 2. ZOO-a ne predstavlja obnovu ugovora (novaciju) te se posljedično ne radi o novoj pravnoj osnovi u smislu čl. 145. ZOO-a koja bi opravdavala zadržavanje nepripadno stečenih koristi na strani banke.

25. Slijedom svega navedenoga stav je ovog suda da potrošač i nakon što je prihvatio konverziju sukladno odredbama ZID ZPK/15 ne gubi pravo na potraživanja preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu te ima pravo potraživati razliku preplaćenih iznosa, ako takva razlika postoji nakon provedene konverzije. Pritom se potrošač ima pravo vratiti u činjeničnu i pravnu situaciju u kojoj bi se nalazio da nepoštena odredba potrošačkog ugovora nikada nije postojala, što posebno obuhvaća pravo na povrat svih koristi koje je trgovac neopravdano stekao na štetu potrošača (odluka Suda EU C-118/2017, Dunai).

26. Slijedom prethodno navedenog sud je nedvojbeno utvrdio da ovdje tužitelj u skladu sa odredbama čl. 323. ZOO-a i to bez obzira na konverziju provedenu po odredbama ZID ZPK/15, ima pravo na uspostavu činjenične i pravne situacije u kojoj bi se nalazio da nepoštena odredba osnovnog ugovora o kreditu nikada nije postojala i da se prema njemu nikada nije primjenjivala. S druge strane, tuženik nema pravo ostvariti ni zadržati nikakvu korist od nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi koje je nametnuo potrošaču.

27. Budući da provedena konverzija ne utječe na pravo potrošača na potpunu restituciju, tužitelj ima pravo da mu tuženik u skladu sa čl. 323. ZOO-a vrati ono što je do dana konverzije primio na temelju ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli. Aneksom od 30. svibnja 2016. na temelju prisilnih odredbi ZID ZPK/15 stranke su utvrdile da je do 30. rujna 2015. preplaćen iznos od 9.668,87 EUR (72.850,09 HRK) koji predstavlja razliku između iznosa anuiteta koje je tužitelj faktično plaćao po ništetnoj valutnoj klauzuli u CHF i iznosa anuiteta koje bi plaćao da je od početka imao odgovarajući kredit sa valutnom klauzulom u EUR. Međutim, uslijed ništetnosti valutne klauzule u CHF, tužitelj ima pravo ne samo da mu se vrate svi iznosi do razine

odgovarajućeg kredita sa valutnom klauzulom u EUR (što je ostvario kroz konverziju), već ima pravo da mu se vrati svi iznosi do razine onog što bi platio da se kroz cijelo vrijeme od početka otplate pa do 30. rujna 2015. primjenjivao isključivo početni tečaj CHF po kojem mu je kredit isplaćen. Naime, sve što je plaćeno preko toga predstavlja plaćanje uslijed povećanja tečaja CHF u odnosu na početni, a valutna klauzula u CHF je ništetna, pa tužitelj ima pravo da mu tuženik u skladu sa odredbom čl. 323. st. 1. ZOO-a vrati te iznose. Ne postoji pravna osnova po kojoj bi tuženik takve bespravno stečene iznose mogao zadržati.

28. Radi utvrđenja iznosa koji je tužitelj do dana konverzije preplatio zbog ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli sud je na prijedlog tužitelja, a primjenom odredbe čl. 250 ZPP-a proveo financijsko vještačenje po vještaku Darku Prpiću. Vještak je sačinio pisani nalaz od 15. srpnja 2025. i pisanu dopunu istog od 11. prosinca 2025. te ga je usmeno obrazložio i to sve prema ocjeni suda jasno, logično i neproturječno pa je sud iste, uvažavajući i da su izrađeni na temelju vjerodostojne dokumentacije u spisu i u skladu sa pravilima struke, a stranke mu u računskom dijelu nisu prigovorile, ocijenio vjerodostojnima.

29. Iz navedenog nalaza vještaka proizlazi da je tužitelj od početka otplate kredita pa do dana konverzije 30. rujna 2015., isključivo uslijed rasta tečaja CHF, tuženiku platio 25.141,04 EUR više od onoga što bi mu bio dužan platiti da su mu se anuiteti računali po početnom tečaju CHF po kojem mu je kredit isplaćen. Vještak je nadalje izračunao da zatezne kamate na svaki pojedinačni preplaćeni iznos anuiteta, od dana svakog plaćanja pa do dana konverzije (30. rujna 2015.) iznose ukupno 8.902,98 EUR pa je sud na temelju navedenog nedvojbeno utvrdio da je tužitelj zbog ništetne valutne klauzule do dana konverzije tuženiku platio 25.141,04 EUR više od onoga što mu je dio dužan platiti, što predstavlja stvarnu preplatu odnosno višak plaćenih anuiteta, dok zatezne kamate obračunate na taj iznos do dana konverzije iznose 8.902,98 EUR. Od navedenoga, tužitelj je kroz konverziju namiren za 9.668,87 EUR što predstavlja preplatu priznatu konverzijom (do razine odgovarajućeg kredita sa valutnom klauzulom u EUR).

30. Prema odredbama čl. 172. ZOO-a ako dužnik pored glavnice duguje i kamate i troškove, prvo se namiruju troškovi, zatim kamate i napokon glavnica. U skladu sa tom zakonskom odredbom valja uzeti da se iznos preplate koja je priznata konverzijom uračunava u zatezne kamate koje su dospijevale na stvarnu preplatu. Polazeći od toga da obračunate zatezne kamate na stvarnu preplatu do 30. rujna 2015. iznose 8.902,98 EUR dok je kroz konverziju priznata preplata u iznosu 9.668,87 EUR, vještak je izračunao da je iznosom preplate iz konverzije u cijelosti namireno tužiteljevo potraživanje zateznih kamata na stvarnu preplatu do 30. rujna 2015. dok je ostalo nenamireno potraživanje preostale glavnice u iznosu 24.375,15 EUR.

31. Slijedom navedenoga sud je utvrdio da po osnovi preplaćenih anuiteta do dana konverzije tužitelj ima pravo da mu tuženik vrati daljnjih 24.375,15 EUR sa zateznim kamatama koje dalje teku od 1. listopada 2015. do isplate. Dakle stvarna preplata do konverzije iznosi 25.141,04 EUR, a na nju obračunate zatezne kamate do 30. rujna 2015. iznose 8.902,98 EUR pa su iznosom preplate koja je priznata konverzijom (9.668,87 EUR) namirene u cijelosti zatezne kamate, a preostalo je

potraživanje tužitelja po osnovi stvarne preplate glavnice u iznosu od 24.375,15 EUR sa zateznim kamatama koje dalje teku od 1. listopada 2015. pri čemu valja reći da je prema stavu ovog suda, a primjenom odredaba čl. 1115. ZOO-a te uvažavajući prethodno navedeno nedvojbeno utvrđenje iz pravomoćne presude koja je donesena u parničnom postupku apstraktne zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača o nesavjesnom postupanju tuženika prilikom predmetnog ugovaranja, a time i nesavjesnom stjecanju pojedinih iznosa anuiteta, tuženik utuženi iznos stekao nepošteno. Stoga je tužbeni zahtjev za isplatom iznosa od 24.375,15 EUR sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 1. listopada 2015. do isplate valjalo prihvatiti, a preostali dio tog tužbenog zahtjeva odbiti i odlučiti kao pod točkom II. i III. izreke ove presude,. Tužitelju su kamate dosuđene po stopi propisanoj odredbama čl. 29. st. 2. važećeg ZOO-a.

32. Dodatkom od 30. svibnja 2016. tužitelj i tuženik su u skladu sa prisilnim odredbama ZID ZPK/15 utvrdili da na dan 30. rujna 2015. preostala neotplaćena glavnica iznosi 98.462,60 EUR (752.139,26 HRK) što dakle predstavlja preostalu neotplaćenu glavicu ako bi se uzelo da se od početka otplate radilo o odgovarajućem kreditu sa valutnom klauzulom u EUR. Tužitelj i tuženik su Dodatkom ugovorili da tužitelj nastavi otplaćivati tu preostalu glavicu u novim anuitetima sa valutnom klauzulom u EUR, sukladno novom otplatnom planu. Na temelju prihvaćenog nalaza i mišljenja vještaka ovaj sud je utvrdio da bi primjenom početnog tečaja CHF (po kojem je kredit isplaćen) neotplaćena glavnica na dan 30. rujna 2015. iznosila 693.745,23 HRK. Prema tome, postoji razlika između iznosa neotplaćene glavnice na dan 30. rujna 2015. izračunato po prisilnim odredbama ZID ZPK/15 i iznosa neotplaćene glavnice na dan 30. rujna 2015. izračunato po početnom tečaju CHF po kojem je tužitelju isplaćen kredit, a koja iznosi 58.394,03 HRK odnosno 7.750,22 EUR.

33. Slijedom navedenoga, uslijed primjene prisilnih odredbi ZID ZPK/15 tužitelj je prilikom konverzije mogao pristati jedino na veći iznos preostale glavnice, koji međutim ne odgovara stvarnom iznosu preostale glavnice na dan 30. rujna 2015. do kojeg se dođe kada se od primjene izuzme ništetna valutna klauzula i za cijelo vrijeme otplate uzme u obzir jedino početni tečaj CHF po kojem je kredit isplaćen tužitelju. Time je unatoč provedenoj konverziji tužiteljeva obveza otplate kredita prema tuženiku za 7.750,22 EUR veća od onoga što je tužitelj u trenutku konverzije bio dužan otplatiti tuženiku primjenom izuzeća ništetne valutne klauzule. Navedeno nije u skladu sa temeljnim pravom potrošača na potpunu restituciju u slučaju nepoštenih ugovornih odredbi. Naime potrošaču je, usprkos naknadnoj zakonskoj intervenciji u njihov ugovorni odnos, zajamčeno vraćanje u činjeničnu i pravnu situaciju u kojoj bi se nalazio da nepoštena odredba potrošačkog ugovora nikada nije postojala, a čime se ujedno osigurava da trgovac ne ostvari i ne zadrži baš nikakvu korist od nametanja nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi potrošaču (odluka Suda EU C-118/2017, Dunai). Samo se na taj način postiže stvarna ravnoteža između trgovca i potrošača koja je bila narušena nametanjem nepoštenih ugovornih odredbi, a trgovca se odvraća od nametanja nepoštenih ugovornih odredbi za ubuduće, što je od iznimne važnosti za sustav zaštite potrošača (odluke suda EU C-421/2014, Banco Primus; C-169/2014, Sanchez Morcillo i Abril Garcia; C-154/2015, C-307/2015, C-308/2015, Gutierrez Naranjo i dr.). U kontekstu svega navedenoga neotplaćena glavnica utvrđena u većem iznosu od stvarnog, bez obzira što se temelji na valjanom sporazumu o konverziji (po

prisilnim odredbama ZID ZPK/15), za banku ne predstavlja ništa drugo nego korist od ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, pa banka tu korist nije ovlaštena zadržati već ju je dužna naknaditi potrošaču. Budući da je sporazum o konverziji valjan, sporna razlika glavnice od datuma 30. rujna 2015. predstavlja tražbinu banke prema potrošaču pa samim time od tog dana ulazi u imovinu banke.

34. S obzirom na navedeno tuženik je u svrhu potpune restitucije zbog ništetne valutne klauzule tužitelju dužan isplatiti i daljnjih 7.750,22 EUR sa zateznim kamata tekućim od 30. rujna 2015. pa je u tom dijelu valjalo prihvatiti tužbeni zahtjev i odlučiti kao pod točkom IV. izreke.

35. Konačno valja reći i da je prema stavu ovog suda prigovor tuženika da je potraživanje tužitelja zastarjelo neosnovan. Naime, iako je, kako je prethodno utvrđeno, obveza tuženika vratiti tužitelju neosnovano stečene dijelove plaćenih anuiteta, upravo uslijed njegovog nesavjesnog postupanja prilikom ugovaranja, počela teći već danom stjecanja istih, zastarni je rok od pet godina, propisan odredbom čl. 225. ZOO-a podnošenjem tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava Trgovačkom sudu u Zagrebu (čl. 502. a ZPP-a) u travnju 2012. godine, o kojoj je odlučeno presudom poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine, prema stavu ovog suda prekinut u smislu odredbe čl. 241. ZOO-a te je isti kako je propisano odredbom čl. 245. st. 1. i st. 3. ZOO-a, ponovno počeo teći tek donošenjem pravomoćne presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 dana 14. lipnja 2018. u odnosu na tražbinu preplate s osnova ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, kojom presudom je ovaj spor okončan, a koja presuda svojim pravomoćnim utvrđenjem povrede tuženika propisa zaštite potrošača sukladno odredbi čl. 502. c. ZPP-a veže i ovaj sud. Tužitelj je tako predmetnu tužbu podnesenu 13. lipnja 2023. podnio prije isteka nanovo započetog tijeka zastarnog roka od pet godina, propisanog odredbom čl. 225. ZOO-a. Stav je, pak, ovog suda da se obveza tuženika vratiti tužitelju neosnovano stečenu naknadu za obradu kredita ne može promatrati odvojeno od utvrđene ništetnosti te ugovorne odredbe pa da, obzirom je odredbom čl. 328. ZOO-a propisano da utvrđenje ništetnosti ne zastarijeva, niti zahtjev za povrat onoga što je dano na temelju ništetne ugovorne odredbe ne zastarijeva jer bi ograničenje restitucije zastarom obezvrijedilo institut ništetnosti koji upravo zbog sprječavanja nedopuštenih pojava sklapanja ništetnih ugovora djeluje retroaktivno i bez vremenskog ograničenja, a valja reći i da je posljedica utvrđenja ništetnosti povrat u stanje prije ništetnog ugovaranja pa se takvo postupanje razlikuje od restitucije kod drugih obvezno pravnih instituta, a koji su ograničeni prekluzivnim i zastarnim rokovima (tako i ŽS Rijeka u GŽ-666/13).

36. Tužitelju je primjenom odredaba čl. 155. ZPP-a priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u skladu s dostavljenim troškovnikom te prema vrijednosti predmeta spora i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23) i to trošak sastava tužbe od 500 bodova (tbr. 7/1), sastava podnesaka od 10.9.2024. i 15.4.2025. od po 500 bodova za svaki (tbr. 8/1) i zastupanja na ročištima 18.9.2024., 5.2.2025., 15.4.2025., 7.11.2025. i 16.4.2026. od po 500 bodova za svako (tbr. 9/1) odnosno ukupno 4000 bodova što pomnoženo s vrijednošću 1 boda od 2,00 EUR i uvećano za PDV iznosi 10.000,00 EUR. Tužitelju je priznat i trošak vještačenja u plaćenom iznosu od 600,00 EUR pa mu je primjenom odredbe čl. 154. s.t. 1 ZPP-a,

a jer je u ovom sporu uspio, dosuđen ukupan trošak u iznosu od 10.600,00 EUR. Tužitelju nije dosuđen trošak sudskih pristojbi jer isti nije bio pozvan snositi niti ih je snosio. Na tako utvrđen iznos parničnog troška tužitelju su dosuđene zakonske zatezne kamate tekuće od presuđenja pa do isplate, sve po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO-a, a u skladu s odredbom čl. 151. st. 3. ZPP-a. Zahtjev tuženika za naknadom troškova ovog postupka ocijenjen je neosnovanim jer isti u ovom sporu nije uspio. Stoga je odlučeno kao u toč. VII. i VIII. izreke ove presude.

U Zagrebu, 29. svibnja 2026.

Sutkinja:
Marija Orošić Kranjčec

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude je dopuštena žalba. Žalba se podnosi ovom sudu pismeno u 4 (četiri) istovjetna primjerka u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pisanog otpravka ove presude, a o njoj odlučuje županijski sud. Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje (čl. 335. st. 9. ZPP-a).

DNA:

1. Tužitelju Antonu Avgustiniu po punomoćnici
2. Tuženiku ADDIKO BANK d.d. po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30888-ae895**

Kontrolni broj: **04f81-1b84c-9a88d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Novom Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.